

Dagbladet Information

Situationen er ret klaustrofobisk: Et ekspeditionshold er sneet inde på Antarktis. Sendeudstyret knitrer og taber forbindelsen til forsyningsskibet. Frygten for smeltekonsekvenserne af den globale opvarmning vokser. Angsten for at blive glemt af omverdenen accelererer. Imens holder ekspeditionens deltagere fast i positionerne som chef og underordnede, indtil nogen selvfølgelig mister besindelsen.

Det er rammen for stykket *Extremophiles – Isolation at the bottom of the world* for det engelsksprogede teater That Theatre Company på Krudttønden. Stykket er en verdenspremiere af den nu 54-årige, irske dramatiker Fergal O’Byrne, der også er medforfatter på bl.a. tv-serien *Hipsterverse*, og som med *Extremophiles* har indledt skabelsen af en ny trilogi i København.

Forestillingen er ekstremt foruroligende. Den har noget makabert over sin fredsommelige realisme. Et lejrteft med køje mod sneen udenfor viser ekspeditionens isolerede nødtørftighed. Tilskuerens coronablik leder da også straks efter alt det, der kan holde normaliteten oppe. Og pyha. Her er heldigvis den obligatoriske kogekedel, der tændes til et utal af kopper med engelske tebreve og sjusket ophældt pulverkaffe.

Masser af hemmeligheder

Stykket er dramatik på den charmerende britiske facon – med skødesløse samtaler og elegante ubehageligheder. I virkeligheden er det både gammeldags og nyt. Teksten er præget af Ibsens psykologiske hemmelighedsunivers kombineret med strategisk plotspænding som hos Michael Frayn og derefter krydret med stænk af absurde gentagelser fra Beckett – alt sammen med et nordisk nutidsstrejf og mindelser om Grønlandsekspeditionernes komplekse fortælling.

Fergal O’Byrne afslører dog ikke meget konkret om det farlige i teksten; til gengæld antyder han mange forskellige ting, som egentlig kun gør situationen mere kritisk. Og så har han sjovt nok tilpasset rollerne, så de passer til skuespillernes udtale: skotten, danskerne og canadieren.

Sorg og panik

I Claus Bues solide, realistiske iscenesættelse opblusser alle de psykologiske lag hos personerne. Stærkest virker den gamle medarbejder, der må opleve at se sig tilsidesat i den alarmerende situation. Den skotske skuespiller Ian Burns har en stærk udstråling som den livserfarne mand, der må vælge sin helt egen strategi under indespærringen for ikke at miste sin værdighed. Ian Burns stirrer ud i lokalet med den slags blik, som mennesker får efter en stor sorg eller en uoprettelig sygdom. Han ser ind i noget, de andre ikke kan få øje

på, og så lader han ellers sin iltre krop blive dulmet uden at protestere. Her får tilskueren vitterligt en klump i halsen.

Den danske skuespiller Sira Stampe spiller lejrens nye, den kvindelige chef i det mandsdominerede, militære univers. Hun udtrykker en god, tillært kynisme, men også en opgivende desperation, som gør indtryk. Hendes skuldre er sørgeligt ensomme. Og den danske skuespiller Benjamin Stender spiller temperamentsfuldt rollen som den irritable unge fyr, hvis truende fysiske adfærd kommer interessant i spil, når den canadiske skuespiller Michael Worthman dukker op som vildmanden ude fra den smeltende is – og dermed også som overleveren, der nødvendigvis må vide mere, end han fortæller.

Frygten for at blive glemt

Krudttønden er hjem for That Theatre Company, som siden 1997 stædigt har skabt den ene engelsksprogede forestilling efter den anden i det lille beskedne teaterum ud mod Fælledparken på Østerbro med Ian Burns som teaterleder. Man kunne dog godt ønske sig en bedre økonomi for teatret, så scenografi og lysdesign kunne matche niveauet for tekster og skuespillere. Ikke mindst fordi repertoiret er båret af et stærkt samfundsengagement og et ønske om at være et køje ud mod den internationale dramatik – uden distraherende oversættelser.

Extremophiles taler lige ind i klimabekymringen, men også ind i coronafrygten. Hvad disse fire strandede personer på Antarktis er allermest bange for, røbes dog aldrig konkret. Et tomt madlager? En smeltning af Antarktis-isen? En ny verdenskrig? Et radioaktivt udslip? Eller en politisk beslutning, der ville kunne afmontere ekspeditionen fra resten af verden?

Tvivlen får os på tilskuerrækkerne til at mærke vores egen globalfrygt. Og mærke, hvor lokkende det ville være at strunte i alle ordrer og bare hoppe på skiene og styrte ud i hvidheden. I et sidste forsøg på at nå frem mod den verden, som måske stadig fandtes.

Mange hilsner
Anne Middelboe Christensen

Teater- og dansekritiker
Dagbladet Information
amc@information.dk
+-45-20489924